

τὸ κεφάλι του μὲ τὴ γροθιά του καὶ φώναζε:

— Ἐγὼ ὁ ἄθλιος φταίω! Τὴν ἔβαζα νὰ δουλεύῃ πολὺ καὶ τὴν ἔτρεφα ἄσχημα! Ὁ Θεὸς μὲ τιμωρῆ.

Νόμισε πὼς θὰ τρελλαϊνόταν. Θὰ πέθαινε λοιπὸν ἐκεῖνη τὴν ὁποία φώναζε: «Κυρία μυλωνοῦ»; Θὰ πέθαινε πρὶν ἀποκτήσῃ τὸ μῦλο της; Ὡ! ὄχι! θὰ ἦταν πολὺ σκληρὸ, δὲν μποροῦσε νὰ παραδεχτῆ πὼς ἦταν δυνατὸ ἓνα τέτοιο πρᾶγμα.

— Μὴ φοβάσαι τίποτε! εἶπε στὴ γυναῖκα του. Δὲν θ' ἀποκτήσῃς τὸ μῦλο σου, μὰ θὰ ζήσῃς!

Καὶ ἀποφάσισε νὰ τὴν στείλῃ ἀμέσως στὸ Πῶ. Τὸ μεσημβρινὸ κλίμα, ἐκεῖ, θὰ τῆς ξαναδίνε τὶς δυνάμεις της καὶ ἡ θέα τῶν ἀγαπημένων της βουνῶν τὶς ἐλπίδες. Θὰ περνοῦσε στὸ Πῶ ὁλόκληρο τὸ χειμῶνα. Θὰ τὴν περιποιόταν ἓνας καλὸς γιατρός καὶ θὰ ἔτρωγε στὸ καλύτερο ἐστιατόριο. Ἄ! τὸ ὄνειρο τοῦ μύλου θὰ θυσιαζότανε βέβαια... Μὰ τί σημασία εἶχε; Ἡ ὑγεία προπάντων!...

Ἡ Κλάρα ἀρνῆθηκε στὴν ἀρχὴ νὰ τὰ δεχθῆ ὅλ' αὐτά... Δὲν ἠθελε νὰ θυσιάσῃ τὸ ὄνειρό της, δὲν ἠθελε νὰ ξεδέψῃ αὐτὰ τὰ χρήματα πού μὲ τόσους κόπους τὰ εἶχαν οἰκονομήσει. Ὡ! θὰ γινόταν καλὰ καὶ στὸ Παρίσι, παρ' ὅλο τὸ κρῦο, παρ' ὅλη τὴν καταχνιά!...

Μὰ ὁ Κάρολος τὴν ὑποχρέωσε νὰ φύγῃ. Τὴν συνώδευσε ὡς τὸ Πῶ, τὴν ἐγκατέστησε σ' ἓνα ὄμορφο σπίτι καὶ τὴν ἐπῆγε σ' ἓναν φημισμένο γιατρό. Ἐμεινε ὀχτῶ μέρες κοντὰ της. Μὰ δὲν ἐπῆγαν καθόλου, στὸ διάστημα αὐτὸ, νὰ δοῦν τὸ μῦλο. Γιὰ ποῖο λόγο; Ἡ καρδιά τους σφιγγόταν ὅταν τὸν συλλογιζόντουσαν...

Ὅταν ὁ Κάρολος ξαναγύρισε στὸ Παρίσι, λάβαινε δυὸ ἐπιστολὲς τῆς βδομάδας ἀπὸ τὴν γυναῖκα του, ἡ ὁποία τὸν βεβαίωνε πὼς ὅλο καλύτερα πῆγαινε... Αὐτὸς πάλι τῆς ἔστελνε τρακόσια φράγκα τὸ μῆνα γιὰ τὰ ἔξοδα τῆς θεραπείας της. Ἐκεῖνη τὸν ἐμάλλωνε τότε μὲ τρυφερὲς ἐπιστολές... Δὲν εἶνε ἀνάγκη, τοῦ ἔγραφε, ἀπὸ τόσα χρήματα...

Μὰ ὁ Κάρολος τὴν ἐξώρκιζε νὰ κυττάξῃ τὸν ἑαυτὸ της κι' ἐξακολουθοῦσε νὰ τῆς στέλνῃ μεγάλα ποσά...

Ἐτοι ἔφυγαν τὸ ἓνα πίσω ἀπ' τ' ἄλλο, τὰ φτερά τοῦ μύλου... Ὡ! ὅσο σκεφτόταν ὅτι, ἂν δὲν εἶχε ἀρρωστήσῃ ἡ γυναῖκα του, θὰ τὸν εἶχαν ἀγοράσει κιολας... Μὰ γιὰ ποῖο λόγο νὰ τὰ σκέφτεται τώρα ὅλ' αὐτά;

* * *

Τὸ Μάιο, ὁ Κάρολος ἔλαβε ἀπὸ τὴν Κλάρα ἓνα τηλεγράφημα πού ἔγραφε:

«Ἐ λ α γ ρ ῆ γ ο ρ χ. Φ έ ρ ε ὅ λ α τ ἄ χ ρ ῆ μ α τ α».

Χλώμισσε ἀπὸ τρόμο μόλις τὸ διάβασε. Τί ἐσήμαιναν αὐτὰ τὰ λόγια; Κι' ἐσπευσε νὰ φύγῃ ἀμέσως.

Στὸ σταθμὸ τοῦ Πῶ βρῆκε τὴν γυναῖκα του νὰ τὸν περιμένῃ καὶ τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του. Ὡ! πόσο ἀδύνατη ἦταν!... Πόσο χλωμὴ!... Πόσο ἦσαν βαθουλωμένα τὰ μάτια της... Ὁ Κάρολος ἔκλαιγε καθὼς τὴ φιλοῦσε.

— Ὡ! Κλάρα, μοῦ ἔγραφε λοιπὸν ψέματα; Δὲν εἶσαι καλύτερα;

— Μὰ ναί, ναί... Εἶμαι καλύτερα, πολὺ καλύτερα... Δὲν εἶμαι βέβαια οὔτε πολὺ δυνατὴ, οὔτε πολὺ παχειά... Μὰ θὰ παχύνω τώρα. Ὡ, Κάρολε, δὲν ξέρεις... Εἶνε δικός μας!...

— Ποιὸς εἶνε δικός μας; ἔκανε ὁ Κάρολος ξαφνιασμένος.

— Ὁ μῦλος!...

— Τί λές;

— Τὴν ἀλήθεια! Νὰ τὰ χρήματα!... Νὰ ὅλα τὰ χρήματα πού μοῦ ἔστελνες. Δυὸ χιλιάδες ἐφτακόσια φράγκα!... Νὰ κι' αὐτὰ πού κέρδισα! ἐπρόσθεσε, βγάζοντας ἀπὸ τὴν τσέπη της μερικὰ χαρτονομίσματα. Τετρακόσια πενήντα φράγκα!.. Τί μὲ κυττᾷς ἔτσι, Κάρολέ μου;... Ἀπορεῖς; Θὰ σοῦ ἐξηγήσω... Δὲν ἔμεινα καθόλου σ' αὐτὸ τὸ ἀκριβὸ σπίτι πού μ' ἐγκατέστησες... Δὲν ἄξιζε τὸν κόπο... Δὲν ἔνοιωθα πειὰ τὸν ἑαυτὸ μου ἀρρωστο ὅπως στὸ Παρίσι. Συγχρόνως βρῆκα μιὰ θέσι δασκάλας σὲ κάποια ἀγγλικὴ οἰκογένεια, κι' ἔτσι ὄχι μόνο δὲν ξόδεψα τίποτε ἀπ' ὅσα μοῦ ἔστειλες, ἀλλὰ καὶ κέρδισα ἀρκετά... Θὰ κέρδιζα μάλιστα ἀκόμα περισσότερα, ἂν δὲν ἔχανα αὐτὴ τὴ θέσι... Μ' ἀπομάκρυναν γιὰτί νόμιζαν πὼς εἶμαι πολὺ ἀρρωστη... Τέλος πάντων, νὰ τρεῖς χιλιάδες ἑκατὸν πενήντα φράγκα. Μὲ τὶς ἐφτά χιλιάδες πού πρέπει

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗΣ ΚΑΙ Ο ΟΘΩΝ

Ὁ Γέρο - Κολοκοτρώνης ἦταν ὁ τάφος τῶν μυστικῶν πού τοῦ ἐμπιστεύοντο. Γι' αὐτὸ δὲν τοῦ ἔκρυβαν τίποτε. Τὰ ἐμάθαινε ὅλα καὶ ἦταν πάντοτε ἐνήμερος τῶν διατρεχόντων. Κατὰ τὸ 1843 πληροφορηθεὶς ὅτι διάφορες συμφορὲς ἀπειλοῦσαν τὴν Βασιλεία καὶ θέλοντας νὰ τὶς προλάβῃ, πῆγε στὸν Ὁθωνα καὶ τοῦ ὑπέδειξε ὅτι εἶνε ἀπόλυτος ἀνάγκη ν' ἀλλάξῃ ἡ κυβέρνησι καὶ ἡ πολιτικὴ πορεία.

Ὁ Ὁθων τὸν ἄκουσε καὶ μετὰ δέκα ἡμέρας ἀντικατέστησε τὴν κυβέρνησι. Τοῦ φάνηκε ὅμως συγχρόνως παράξενο, πὼς ὁ Κολοκοτρώνης δὲν πῆγε νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ γι' αὐτὸ, ὅπως ἦταν ἡ συνήθεια. Τὴν ἀπορία του αὐτὴ τὴν διευτύπησε ὁ Βασιλεὺς στὸ γυιὸ τοῦ Κολοκοτρώνη, τὸν Γενναῖο Κολοκοτρώνη, ὁ ὁποῖος ἦταν τότε αὐλικός. Ὁ Γενναῖος τῶπε στὸν πατέρα του καὶ ὁ γέρο-Κολοκοτρώνης μουρμούρισε:

— Καλά... Ἄς κάμουμε τὸ χατήρι τοῦ Βασιληᾶ! καὶ σηκώθηκε καὶ πῆγε στὸν Βασιλεῆ.

Ὅπως εἶνε ἡ ἐθιμοτυπία, ὁ Βασιλεὺς ἀπέτεινε τὸν λόγο πρῶτος στὸν Κολοκοτρώνη καὶ τοῦ εἶπε:

— Γέρο - Κολοκοτρώνη, μοῦ εἶπατε ν' ἀλλάξω ὑπουργεῖο καὶ τόκαμα. Εἶσαι τώρα εὐχαριστημένος;

— Ὁχι, Μεγαλειότατε, ἀπάντησε σοβαρὸς ὁ Κολοκοτρώνης.

— Γιατί; ρώτησε περιέργως ὁ Βασιλεὺς.

— Γιατί. ἄλλαξαν μόνον οἱ βιολιτζήδες, δὲν ἄλλαξε καὶ ὁ χαθᾶς κι' ὁ σκοπὸς ἦταν ν' ἀλλάξῃ ὁ χαθᾶς.

Ὁ Βασιλεὺς τότε ἐγύρισε τὶς πλάτες στὸν Κολοκοτρώνη καὶ ἀπευθυνόμενος στὸν Γενναῖο τοῦ μίλησε μὲ πίκρα γιὰ τὴν στάσι τοῦ πατέρα του. Ὁ Γενναῖος ἔτρεξε σὲ λίγο, βρῆκε τὸν πατέρα του καὶ τοῦ εἶπε:

— Τί ἔκαμες, πατέρα, δυσαρέστηες τὸ Βασιληᾶ!...

— Σῶπα, τὸν διέκοψε τότε ὁ γέρο-Κολοκοτρώνης θυμωμένος, σεῖς ἐκεῖ μὲς στὸ κορίτο (καθὼς ἔλεγαν τότε τὴν Αὐλὴ), δὲν βλέπετε πέρα ἀπ' τὴ μύτη σας... Καὶ κάλλιο λόγια στὸ χωράφι, παρὰ μάγκανα στ' ἄλωνα!... Πὲς τοῦ Βασιληᾶ ν' ἀλλάξῃ δρόμο, γιὰτί θὰ ξημερώσῃ...

Κι' ἐξημέρωσε, πραγματικῶς, ἡ μεταβολὴ τοῦ 1843.

νὰ σοῦ ἔχουν μείνει, μπορεῖς ν' ἀγοράσῃς τὸ μῦλο ἀμέσως... Φίλησέ με... δυνατά... πολὺ δυνατά...

Καὶ ἡ Κλάρα λιποθύμησε...

— Δυστυχισμένη, σκοτώθηκες μόνη σου! εἶπεν ὁ Κάρολος, παίρνοντάς τὴν στὴν ἀγκαλιά του.

Τὴν ἔβαλε σ' ἓνα ἀμάξι καὶ τὴν μετέφερε σ' ἓνα φαρμακεῖο. Ἡ Κλάρα δὲν ἄργησε ν' ἀνακτήσῃ τὶς αἰσθήσεις της, μὰ μὲ μεγάλη δυσκολία μποροῦσε τώρα νὰ στέκεται στὰ πόδια της. Ὡς τότε δὲν ἀντιλαμβανόταν τὴν κατάστασί της, ὅπως συμβαίνει μὲ πολλοὺς φυματικούς. Μὰ τώρα πού εἶχε ξαναδῆ τὸ σύζυγό της καὶ εἶχε πραγματοποιήσει τὸ ὄνειρό της, καταλάβαινε πειὰ πὼς θὰ πέθαινε.

— Ὡστε ἔτσι; τραύλιζε ἡ δυστυχισμένη. Ἦταν λοιπὸν τόσο σοβαρὴ ἡ κατάστασίς μου;

Τὴ μετέφεραν σ' ἓνα δωμάτιο ξενοδοχείου. Ὁ Κάρολος φώναξε ἓνα γιατρό, μὰ ὅλες ἡ φροντίδες του πῆγαν χαμένες. Ἡ Κλάρα ἔσθυνε ἀπὸ μέρα σὲ μέρα. Ἐνα βράδυ, νοιώθοντας τὴ ζωὴ νὰ τὴν ἐγκαταλείπῃ, πῆρε τὸ μέτωπο τοῦ συζύγου της ἀνάμεσα στὰ ψυχρά της χέρια.

— Ἄντιο, Κάρολε... ψιθύρισε. Μὴν κλαῖς... Ἐτσι κι' ἀλλοιῶς θὰ πέθαινα... Ξέρεις καλὰ ὅτι δὲν θεραπεύεται ἡ φθίσις... Μὴν κλαῖς!... Βλέπεις τὰ βουνά; Πόσο ὄμορφα εἶνε ἀπόψε... Ζύγωσε στὸ παράθυρο... Θὰ μὲ θάψῃς σ' αὐτὸ τὸν τόπο, δὲν εἶν' ἔτσι; σὲ κάποιο νεκροταφεῖο ἀπ' ὅπου θὰ φαίνονται τὰ Πυρηναῖα... Κι' ἐσὺ θ' ἀγοράσῃς τὸ μῦλο, θὰ μὲνῃς πάντα σ' αὐτὸν καὶ τὸ βράδυ θὰ κυττάξῃς τὰ βουνά καὶ θὰ συλλογίζεσαι ἐμένα... Ἐ, Κάρολέ μου;...

Καὶ ἡ Κλάρα πέθανε, ἐνῶ μακρῶς, καθὼς τὰ χτυποῦσε ὁ ἥλιος πού βασιλεψε, τὰ Πυρηναῖα φαίνόντουσαν σὰν νὰ προσφέρουν στὸν οὐρανὸ τὰ χιονένια λουλούδια τῶν κορυφῶν τους...

